

Santa

marts 2017 №3/297

2,90 EUR
ISSN 1407-1584 03
9 771407 158007

AKTRISE

**ILZE
KUZULE-
ŠKRASTIŅA:**
*«Tas trakums
manī ir
joprojām»*

**GRIBU SAVU
BIZNESU!**
Bet vai manī ir
uzņēmējas gēns?

VĒRTĪGĀKĀ
ZIVS PASAULĒ.
**KĀ GATAVOT
TUNCI**

ADVOKĀTS
UN VINA
DVĒSELĒ.
**FILIPS
KLAVIŅŠ**

IEMĪLETIES!
KAUT UZ DESMIT MINŪTĒM...

VAI ADVOKĀTAM IR DVĒSELE?

STILS: LAILA TRUOPA FOTO: ANDREJAS NIKIFOROVŠ VIDE: NACIONĀLAIS MĀRSAS MUSEJS, IPĀŠI LIELSPĀDIES BAIBAI ZĀLĪTEI PAR ATBALSTU FOTOSĒJUSS TĀFĀŠANĀ!

FILIPS KĻAVINŠ,

viens no spožākajiem
darījumu advokātiem
Baltijā. Advokātu biroja
Ellex Kļavins līdzdibinātājs
un vadošais partneris ar
lieliem sapniem.
Dzīvokļa koridōrā
noskrapst mēlnās Džūnas
nagi un apstajas
viesistabas durvju ailē...
Maigā balši skan franču
džeza rādio.
Mēs runājam starp
Rozentāla un Milta
gleznām.

Un klātesošas ir diskrētas
ilgas pēc Nujorkas...

– Tavs vārds nesen izskanēja basketbola sakarā. Izrādās, kopš pusaudža gadiem savā Nujorkas priekšpilsētā esi fanojis par *New York Knicks*, kur tagad spēlē mūsu Porziņģis, un biji saglabājis albumu ar spēļu hroniku. Pērn to svinīgi nodevi *nikiem*. Komanda tev uzdzīvināja NBA uzvarētāja gredzena dublikātu un cepuri, kādu komanda jaunajiem spēlētājiem uzliek īpašā ceremonijā...

– Iedeva arī biljetes uz sezonas pirmo spēli Nujorkā, preses ložā. Bija skolas brīvlaiks, aizbraucu kopā ar dēliem. Dzērieni un popcorns par brīvu, es pārēdos. (*Smejas.*) Nu, jā... 11 gadu vecumā uz *niku* spēlēm tiku vien pāris reižu, jo maniem vecākiem sports nebija prioritāte. Tad nu 1972. gada septembrī līdz ar jauno NBA sezonu sāku apkopot publikācijas. Pa šiem četrdesmit gadiem pat biju aizmirsis, ka man vispār ir tāds albums. Pirms gadiem pieciem izlasīju, ka parādījies kāds vecis ar albumu par *niku* pirmo čempionātu 1970. gadā... Un arī man no atmiņas sāka pagaišt putekļi. Lidoju pie vecākiem ciemos un četrās tūrēs to albumu cītīgi meklēju, līdz beidzot atradu pagrabā. Nujorkas *niki* mani nesen intervēja, raksts ir kluba mājaslapā. Esmu priecīgs, jo tā mīlu šo komandu! Noskatos katru spēli – man ir interneta abonements visai NBA sezonai. Ja spēles laikā mums ir nakts vidus, nākamajā rītā celos sešos un skatos ierakstā. Visu sezonu tā – no oktobra beigām līdz jūnijam.

– Kur slēpjās kaifs?

– Komandas saspēlē. Tāda ir mana filozofija arī advokātu birojā – komandas princips. Man patīk redzēt, kā tas perfekti tiek izpildīts basketbolā. Kad *nikiem* tas izdodas, ir tik laba sajūta... Un latvieša Porziņģa parādīšanās šajā komandā man ir vēl viena ekstra.

– Pats arī uzspēlē?

– Universitātes laikā spēlēju ar draugiem, arī Latvijā kādu laiku, bet tad radās problēmas ar ceļgaliem un potītēm...

– Tava autoritāte esot Djūka Universitātes konstitucionālo tiesību ekscentriskais profesors van Alstains. Viņš bieži ASV kongresā sniedz

eksperta liecības, darbā tērpjas
ādas biksēs un ikdiņā pārvietojas
ar motociklu. Arī esi tā atlāvies –
ādas bikses, ārpus dreskodiem un
noteikumiem...

– Van Alstains ir drošs par sevi, zina, ka ir topā. Jā, arī mani pārāk neuztrauc noteikumi. Un man reiz bija arī ādas bikses – Universitātes laikā. Tagad laikam izskatītos smiekliņi. Bet ziemā velku vilnas matroža cepuri, kuru dabūju Bostonas ostā un kuru Elita (*Jauņā Rīgas teātra aktrise Elita Kļaviņa, Filipa sieva – I. M.*) nevar ciest. Vai tas skaitās?

– Tu jau arī esi diezgan augstu juristu topā. Tavs advokātu birojs radījis vienu no spēcīgākajām biznesa advokātu biroju aliānsēm Baltijā, kas darbojas visās svarīgākajās uzņēmēdarbības tiesību jomās. Un tikko bija liels notikums – jums Latvijā pievienojusies cita biroja komanda...

– Nuja, ir samērā labi gājis. Biroju dibinājām kopā ar Raimondu Slaidiņu, sākām strādāt trakā pēcpadomju Latvijā – gāja valā visatļautība, bija vilinājumi un visādās crazy lietas. Mūsu klienti bija pirmie ārvalstu investori

Joprojām domāju,
ka mainīšu pasaulei.
To man nevar atņemt.

Baltijā, un no pirmās dienas domājām par reputāciju. Rakstījām ļoti detalizētus līgumus, jo likumdošana maz regulēja... Teicām, ka gribam būt ar stingru nostāju – «viņus nevar ietekmēt». Daudziem advokātiem gadās grūtības – biroji ir un vairs nav... Mēs ne vien esam noturējušies, bet arī organiski auguši. Un nesen mūsu birojam Latvijā pievienojās *Glimstedt un partneri* komanda... Atnākuši jauni 15 cilvēki, pieņēmuši mūsu darba sistēmu un mērķi kopīgi radīt kaut ko vēl labāku.

– Tu esot ļoti līdzsvarots advokāts, nemēdot eksplodēt...

– Jo man nepatīk izlādēties uz cilvēkiem. Ja nebūšu ar kaut ko

apmierināts, blaušanas nebūs. Tāpēc jau arī esmu darījumu advokāts, nevis tiesas advokāts, kuram konflikts jāuztur apzināti, kamēr noskaidrojas pozīcijas. Darījumā katrs sev grib labāko, tomēr kopējais mērķis ir viens. Tas man ļoti patik.

– Bet amerikānu filmās vētrainās tiesu cīņas ir tik skaistas...

– Jā, bet nabaga advokāts strādājis desmit gadus, un gadās tikai viens filmas cienīgs gadījums. Pārējais ir ikdiņišķa papīru lasīšana un apstākļu analīzēšana. Tu parādies tiesā, un tiesnesis tev nemaz var neļaut skaisti izrunāties, var teikt – saki divos vārdos, un viss.

– Sākumā taču šo specialitāti mazliet romantizēji. Nu, ka mainīsi pasauli un tamlīdzīgi...

– Joprojām domāju, ka mainīšu pasauli. (*Smejas.*) To nevar atņemt. Bet, sākot strādāt, ļoti strauji nāca liela vilšanās un pamatīgs sitiens pa ilūzijām. Gadu biju nostrādājis tolaik ļoti slavenā Nujorkas firmā ar neticamu nosaukumu – *Finley, Kumble, Wagner, Heine, Underberg, Manley, Myerson & Casey*. Visiem šiem galvenajiem egoistiem nosaukumā vajadzēja iesprauzt savu uzvārdu. Un

bet nosaukumā ir *Ellex Kļaviņš...*

Pārējos it kā savācis zem sava spārna.

– Vadu ikdiņas lietas birojā, bet īpašuma tiesības visiem partneriem ir vienādās.

– Vai advokātu prestižs valstī nav mazliet sašķobijies? Biedējoši daudz uzpeld visādu netīru lietu.

– Šāds iespaids rodas, jo dažas skalās un aizdomīgās lietas met platu ēnu pār visiem advokātiem un liek domāt, ka visi ir negodīgi vai naudaskāri. Eju pa Rīgu, satieku citus advokātus, un visiem ir bažas par ētikas jautājumu. Dzirksteli iemeta arī nesenais advokātu kolēģijas skandāliņš ar ētikas komisiju, kad priekšsēdētājs atkāpās. Protams, šim stāstam ir divas puses, bet tas tikai norāda, uz ko jākoncentrējas. Man ir iekšēja izjūta, ka šogad vajadzētu notikt labām pārmaiņām.

– Kas tu būtu, ja nebūtu jurists?

– Vēsturnieks vai žurnālists. Vispirms taču studēju Tafta Universitātē, kur mani galvenie priekšmeti bija vēsture un angļu filoloģija un literatūra. Mācības tur bija kā dzīvē – lasi grāmatas un par tām runā. Strādāju Universitātēs avīzē un intervēju Filippīnu prezidenta pretinieku *Benigno Acquino*, kuru vēlāk

Jānis ir čellists, nodarbojies arī ar aktiermākslu. Gimenē tāds mākslu mikslis, bet tu iznāci jurists...

– Kad piedzimu es, jaunākais, viss ģimenes mākslinieciskais talants jau bija izsīcis, man bija jāizvēlas kas lietišķaks. (*Smejas.*)

– Toties tev ir daudz gleznu. Tās ir kas vairāk par vienkārši kolekciju?

– Ar tām es darbojos, nezinu, vai kolekciju. Vecākiem Amerikā ir milzīga gleznu kolekcija, galvenokārt latviešu mākslinieki, kas bija ASV, – Tidemanis, Milts un Cielavs. Vecāki arī mums dāvināja pa gleznai, tā arī sākās mana kolekcija. Deviņdesmitajos gados pirku glezñas Rīgas antikvariatos, toreiz bija zemas cenas – Purvītis, Rozentāls, Liberts. Tagad vairs nepērku – nav, kur likt. Gribu gleznas likt pie sienas, reāli tās baudīt ikdienā, nevis krāt. Laikam īsts kolekcionārs neskaitos.

– Bet tagad tev ir plāns saistībā ar Fridrihu Miltu, kādreizējo Nujorkas latviešu mākslinieku grupas līderi.

Viņš strādāja pasā *Elles kēķi un bija bohēmas centrā...**

– Mani vecāki bija viņa draugi, mājas - balles un ciemošanās. Milta meitai Ilzei nav bērnu, un, būdama ļoti tuva mūsu ģimenei, viņa izdomāja, ka mantojumā atstātās tēva glezñas novēlēs mums. Viņa grib, lai tās nonāk Latvijā kā viena kolekcija. Tā kā vienīgais no ģimenes Latvijā esmu es, Ilze novēlēja gleznas man. Man ir apmēram četrīsimi Milta darbu. Vispirms ilgi mēģināju to aptvert. Tad atgādāju uz Latviju, izliku pa visu istabu vairākās rindās. Atnāca apskatīt Nacionālā mākslas muzeja direktore Māra Lāce un kuratore Dace Lamberga. Un rudenī muzejā būs Milta izstāde. Līdz septembrim darbi jānotira, daži jārestaurē, jāierāmē...

– Pats pirmoreiz mūžā atbrauci uz Latviju astoņdesmito gadu vidū kā tūrists. Smaidīgs puisis tumšiem, viļainiem matiem...

– Jā, 1986. gadā, ar visu padomju *Intūrista* uzraudzību. Šarmantā un bezgalīgi laipnā pavadone katrreiz, kad ar kādu satikāmies, draudzīgi iztaujāja par šo cilvēku. Mēs nestāstījām. (*Smejas.*) Šo kundzi vēl tagad šād tad redzu uz ielas Rīgā.

– Minēji, ka ilgi tavā apziņā valdījusi pārliecība, ka visi latvieši automātiski ir labi un šķisti.

– Nuja – ka latvietis ir mans draugs. Skolā, baznīcā, deju pulciņos, kur vien latviešus biju saticis ASV, visi pieklājīgi un jauki. Latvijā sāku saprast – ir arī sliktie. Kā jebkurā tautā. Izlaupīja manu Purvciema dzīvokli, žigulim nozaga riepas... Un zinās redzēju – latvietis ir arī slepkava... Tas tiešām bija pārsteigums. Amerikā šādas lietas darīja pārējie, tikai ne latvieši. (Smejas.)

– Pēc augstskolas strādāji Nujorkas vadošajos advokātu birojos. Kāpēc tev vajadzēja karjeru pēcpadomju Latvijā, toteiz tik mīklainā vietā?

– Nekad nedomāju, ka mana izcelsme reiz varētu savienoties ar profesionālo dzīvi. 1988. gadā te ierados Tautas frontes aicinātu uzņēmēju delegācijā,

pēc tam divus semestrus lasīju lekcijas Universitātē topošajiem juristiem – kā ASV strādā ar līgumiem. Domāju, lasīšu lekcijas, būs interesanti pavadīts laiks, bet tad turpināšu karjeru Nujorkā. Tomēr pa vienam vien uzradās klienti. Tobraid strādāju firmā, kas pārstāv Kellogg's. Tiem bija plāns Ādažos būvēt rūpniču. Mana firma teica: ei, viens mūsu cilvēks ir latvietis, viņš tieši ir pieejams... Būdams jauns jurists, dabūju tādu starptautisku pirmo klientu! Kopš paša sākuma man Rīgā gāja labi. Bet nezinu, kurā specifiskā brīdī tas pārvērtās par visu manu dzīvi.

– Un tam, ka paliki Latvijā, bija arī romantisks faktors, vai ne?

– Varbūt. Elitu satiku 1991. gadā – starp barīkāžu laiku un puču. Toreiz viņa strādāja TV Panorāmā. Biju viens no retajiem ārzemju latviešiem,

kas te dzīvoja pastāvīgi. Rokfella fonda gribēja sponsorēt trīs Latvijas žurnālistus studijām Kolumbijas Universitātē Nujorkā un lūdza, lai Rīgā sameklēju pretendentus. Ar vairākiem sazinājos, piemēram, Viktoru Avotīnu. Televīzijas ekrānā biju ievērojis Elitu Dobulāni. Domāju – būtu interesanti šo meiteni satikt. Amerikā, ja kāds vada vakara ziņas, tas ir diezgan augsts žurnālistikas sasniegums. Tāpēc domāju, ka arī viņu ieteikšu studijām. Mēs satikāmies kafejnīcā *Baltā roze*. Tur man likās crazy, ka tu pērc kafiju un tev jāastājī kīlas nauda par krūzi... Studiju programma beigās izčākstēja, neviens neaizbrauca. Bet manā dzīvē, redz, par ko tas izvērtās... (Smaida.)

– Septembrī būs 25 gadi kopš jūsu kāzām. Ko advokātam nozīmē tik ilga laulība ar teātri ļoti aizņemtu aktrisi?

– Stabilitāti, prieku, izturību, pacietību – visu ko... Mākslu tikt galā ar strīdiem. Tie vienkārši ir jāaizmirst. Tad ir labi. Ja to nespēj, tā kļūst par pastāvīgu lielu problēmu. Protams, mums bija līdzīgs cilvēcisko īpašību fondaments, uz kā veidot garīgo saprašanos. Ar gadiem viens par otru iemācāmies aizvien vairāk. Laiku pa laikam mēģinām atgūt vai uzsvērt katrs savu individuālo atšķirību. Jābūt redzīgam, jāsaprot, ko tas nozīmē. Un tas atkal ir jauns raunds otra izzināšanā. Piemēram, Elita arvien vairāk pēta garīgas likumsakarības, lasa, medītē un šis pieredzes lieto ikdienā. Arī es ticu emocijām un intuīcijai, bet daudz vairāk lietoju racionālu pīeeju dzīvei. Tāds paralēlais uzplaukums.

– Dzirdēju, kā Kurta Fridrihsona meita intervijā sacīja, ka, viņasprāt, cilvēki fiziskajai uzticībai pievēršot pārāk lielu nozīmi. Svarīgāka esot garīgā... Kā domā tu?

– Teikšu uzreiz, neesmu svingeris. Neesmu arī šo slaveno latviešu filmu vēl redzējis, vajadzētu noskatīties. (Smejas.)

– Par uzticību ir jārunā vārdos?

– Nedomāju. Nekad tiešā tekstā neesmu prasījis, lai man to apsolā, un pats neesmu solījis. Tas būtu tāpat

– Šķiet, esī vīrietis, kurš nemēdz runāt par izjutām un attiecībām. Tā ir?

– Vairāk paturu sevī, jā. Man nepatīk runāt par nekonkrētām lietām. Tik daudz interviju lasu, kur cilvēks aizfilozofējas līdz muldēšanai. Vispārīgi teksti, ko jebkurš varētu pateikt, – gaisa aizpildīšana. Domāju, ka saprotu citus, un droši vien saprotu sevi, bet neesmu radis šīs emocijas artikulēt. Toties proti iejusties, otrā ieklausos vairāk, nekā runāju pats. Ja sanāk runāšana, tad sanāk. Pati no sevis. Un ģimenē nav kaut kā speciāli jāvienojas, ka *tagad taisām attiecību pārrunāšanas projektu...* Ja tā būtu, tad ir pēdējais laiks celties un iet, piemēram, iznest atkritumus. (Smejas.)

– Reiz senā intervijā Elita atzina, ka dzīvo skaitu sievietes dzīvi. Arī tāpēc, ka mājās viņai ir smalki jūtošs vīrs. Sajust. Svarīgāk nekā runāt.

– Tā, kā Elita pūlas un cīnās mākslas meklējumos, nezinu, vai to var saukt par skaitu sievietes dzīvi. Savā mākslā viņa gan piedzīvo emocionālu lidojumu, gan iegrimst stresā un frustrācijā. Darbs mākslā viņai ir svarīgāks par *skaistās sievietes* mantisko atrībūtu, dzīves vieglumu. Arī tagad, kad bērni paaugušies un beidzot varētu atvilk

kaisīgi par to runā, ļoti aizrāvusies. Aleksim ir 17 gadu, konsekvents un vairāk noslēgts – kā es. Un viņam ir daudz talantu. Izcilī zīmē un glezno. Latvijas vectēvs iepazīstināja ar makšķerēšanu, un nu ir labs makšķernieks. Šauj ar loku un bultu. Spēlē tenisu un pingpongu un strauji kāpina panākumus. Viss, kam ļeras klāt, padodas lieliski. Tagad viņa interese ir arhitektūra, redzēsim, vai turpināsies.

Paulam ir 14 gadu, no visiem komunikabļakais – ļoti atvērts, jokupēteris. Viņa atmiņa ir nenormāla, kā dators, viņš ģimenē visiem visu atceras. Daudzus gadus spēlē tenisu, tagad aizrāvies ar animācijas zīmēšanu.

– Janvārī tev palika 56 gadi. Pārdomas ir? Plastiskā operācija nebūs?

– (Smejas.) Nu nē, es nu gan nemaniplēšu ar savu izskatu. Un tas nemaz nav nekāds vecums. Pat ne tuvu. Man ir sajūta, ka manī ir liela kapacitāte vēl darīt nozīmīgas lietas. Galvenais – visu laiku gribu būt aktīvs. Nespēju sevi iedomāties arī pensijā. Tas nenozīmē, ka 75 gadu vecumā joprojām būšu vadošais partneris advokātu birojā, bet kaut ko es noteikti darišu.

– Kur tu glābies, kad esī pārguris no ikdienas?

– Uzlieku fonā kādu ārzemju džeza radio. Esmu vecmodīgs, mīlākā mūzika man ir vecā – *The Doors*, Brūss Springstīns, *The Clash*... Jaunajai nespēju pieslēgties.

Kad esmu viens, tad lasu. Springstīnam nesen iznāca autobiogrāfija, ārkārtīgi laba, viņš tik atklāti runā savā komponista balsī, tā dzirdama cauri visai grāmatai. Katrā ārzemju braucienā grāmatveikalā pavadu vairākas stundas un nopērku kaudzi ar grāmatām. Šajos Ziemassvētkos ģimene uzdāvināja *Kindle*. Jauns prieks. Nopirku korejiešu ikoniskās autores *Han Kang* romāna *Vegetārieti* tulkojumu angļiski. Šokējošs, bet ar loģiku – par cilvēku atteikšanos no sabiedrības normām un šīs izvēles sekām. Izlasīju arī pāris Maikla Lūisa grāmatu par *Volstrītas* naudas mahinācijām... Lasu biogrāfijas, kultūrvēsturiskus darbus, labus

Saprotu citus un saprotu sevi, bet neesmu radis šīs emocijas artikulēt.

kā laulības līgums, ko neatbalstu, kaut esmu advokāts. Man nepatīk citiem pārmest – kādam der, bet šāds lietiskums attiecībās nav domāts man. Ir jājūt. Nav jāformulē. Citi saka – jo vairāk runā, jo labāk. Dažreiz par daudz runāt ir destruktīvi.

– Vai šajos gados esī kaut ko īpašu sapratis par mīlestību?

– Neesmu. Arī šādas lietas nedefinēju. Bet mīlestības ir dažādas. Var mīlēt visādos veidos – fiziski, tēvišķi, romantiski... Bet stiprākais un svarīgākais ir, kad tu jūti – kaut kas tevī ir noticis, kad gribas otram pateikt: es tevi mīlu. Manā dzīvē nav bieži tādi gadījumi, kad vēlos to teikt. Tie ir īpaši.

romānus... Vakaros... Man Joti patīk pirms gulētiešanas mazliet palasīt. Bet stresu savaldu ar prātu. Kad sūri bijis visu dienu, kad devījos pārnāku mājās, pilns ar stresu, un ir frustrācija, varu to izslēgt. Saku, ka par to domāšu rīt. Tiešām ievelku elpu un aktīvi domāju par citām labām lietām. Un izdodas. Rītos pirms darba izeju pusstundu pastaigāt parkā ar suni. Arī tad, kad bijusi *niku* spēle. Šī pusstunda ir Joti laba – palīdz pieslēgties dienas tēmām.

– Esi tik noslogots birojā... Mājās atkal sēdi – pie grāmatas vai basketa ekrānā... Kur ir sports?

– Pāris gadu nedarīju neko. Kopš rudens atkal eju uz treniņzāli. Tiešām jūtos labāk. Uģis, Joti gudrs treneris, labi mani nodarbina.

– Un kāds pašlaik ir tavas profesionālais sapnis?

– Gribētu, lai mūsu birojs paveic kaut ko sabiedrībai nozīmīgu. Strādājam ar Latvijas ekonomikai izdevīgām, lielām komerclietām, mēģinām būt paraugs godīgam darbam un ceram, ka citi to redz. Bet gribu vēl kaut ko! Nevaru pateikt, kas tas būtu... Kaut kas Joti labs.

– Un personīgi?

– Aizceļot. Mani interesē Austrālia. Viens no maniem un Elitas labākajiem ceļojumiem bija safari Kenijā un Tanzānijs devīndesmit sestājā gadā. Neaprakstāms piedzīvojums dabā, nevis dzīvnieku medišana. Šovasar gribam atkārtot – lai arī mūsu bērni to piedzīvo.

– Esi lielpilsētas cilvēks, tu teici. Tev patīk šī murdoņa?

– Man tā ir enerģija, nevis stress. Stress sākas, kad par daudz ilgi esmu laukos. Mums ir vasaras māja Inešos. Tās iegāde bija Elitas iniciatīva, viņai Joti vajadzēja tikt laukā no pilsētas. Māja ir kalnā, ar skatu uz Ineša ezeru, dīķis, batuts, loks un bulta, makšķerēšana, sēdēšana verandā un nekā nedarīšana... Trešo vasaru. Varu sēdēt un stundām skatīties uz ezeru. Tur ir koki, kas maina krāsu ik pa pusstundai. Un pat negribas lasīt. Agrāk tāds nebiju, tikai kopš dabūjām šo māju... Bet man pietiek ar trim dienām.

– Kā tev pietrūkst no Nujorkas, kad

esi Rīgā?

– Tās anonimitātes starp cilvēkiem, kas ir tur, – kād katrs var izskatīties, kā grib, nodarboties, ar ko grib, un saglabāt autentiskumu. Man pietrūkst *Sal's Pizzeria*. Pietrūkst milzīgā *Barnes & Noble* grāmatveikala un TV programmas *Saturday Night Live*. Restorānu, kafejnīcu. Rīgā tās ne tuvu nav tādas! Man patīk braukt ar Nujorkas netīro metro.

– Un kā tev Nujorkā pietrūkst no Rīgas?

– Pietrūkst Rīgas paročīgā izmēra, tās sajūtas, ka pilsēta ir uz delnas. Tā ir laba sajūta. Pietrūkst mana rajona – klusais centrs un Kronvalda parks... Man patīk Rīgā braukt ar mašīnu, Nujorkā – ne visai. Nujorkā vakars man patīk labāk nekā diena, savukārt Rīgā – diena vairāk par vakaru.

– Nujorkā nesatumst – tāda bija mana izjūta. Un brīnījos par klerku veiklību savu pusdienu šķīvi izēst liftā, braucot no 1. līdz 17. stāvam. Ka nemaz nevajag mirkli miera ar sevi, pie kafijas, viss notiek, darot lietas.

teikusi, ka bērniem vajadzētu gatavot ēdienu pašiem, arī es šad tad svētdienā piedalos. Taisu spinātu un sēnu risoto, vistu vīna mērcē...

Londonas vai Nujorkas *gourmet* ēdieneveikalos mēdzu nopirkt iesācēju paku ar garšvielām, kur grūtākais jau ir padarīts un ēdienu atslēga slēpjās maisījumā. Klāt ir Joti precīza instrukcija, kā gatavot. Tur teikts: vistu apcep no vienas puses divas minūtes, tad pagriež un cep uz otru pusi. To es varu izpildīt. Bet, ja receptē saka – cep vistu, kamēr gatava... Tad galā netikšu. Līdz ar to, lai veicinātu manu izaugsmi, dzimšanas dienā gīmene man uzdāvināja pavārgrāmatu. (*Smejas.*) Šovētdien pamēģināju vistu kājiņas indiešu gaumē – ar karija pastu, mango, saldo krējumu, kokosriegstu pienu... Vista bija tāda parasta, toties mērce – Joti garšīga vēl arī nākamajā dienā ar nūdelēm un rīsiem.

– Teici, ka vēl tev esot jāsaņemas uzspēlēt šahu.

– Ľoti patīk. Pie mums dzīvoja vectēvs, viņš ar tēvu daudz spēlēja šahu, mani

Lielpilsēta man ir enerģija. Stress sākas, kad par ilgu esmu laukos.

– Es arī ēdu Joti ātri. Tā iegājies, laikam no Nujorkas. Ēdiens ir bauda, un es izbaudu steidzami. Ja ir laba kompānija, tad nav ko steigties, varu arī piebremzēt... (*Smaida.*)

– Un kāds ir tavas sapņu ēdiens?

– Tāda dīvaina lieta, ka man ārkārtīgi garšo *Campbell's* tomātu zupa no skārdenes. Jā, tā ir tā pati skārdene, ko gleznoja Endijs Vorhols. Pamatskolā pēc stundām pats šo zupu mājās uzsildīju, un vēl tagad, atgriežoties no ASV, pāris ir manā bagāžā.

– Pats kaut ko gatavo?

– Neesmu uz gatavošanu. Universitātē mana istabas biedra gīmenei Nujorkā piederēja džeza restorāns *The Cookery*, un viņš, uzaudzis virtuvē, arī man visu ko intensīvi mācīja, piemēram, taisīt *Kung Pao Chicken*.

Pašlaik, kad Elitai maz laika un viņa

iesaistīja un mācīja. Tolaik sekoju līdzi vēsturiskajam Fišera un Spaska mačam. Iemācīju šahu arī Aleksim, un tagad viņš ar manu brāli Nujorkā cīnās internetā. Katram sava gājiena domāšanai dota vesela diena, man tas šķiet dīvaini. Aleksis arī saka – rezultāts nāk tik gari, ka var aizmirst stratēģiju. Vienā partijā viņš jau Jāni uzvarēja. Arī es gribu pamēģināt šo attālināto cīnu. Aleksis vēl nav pieveicis mani, bet ar katu reizi tiek man arvien tuvāk. (*Smaida.*)

– Savukārt, redz, kā mēs būsim tikuši klāt tavaī dvēselei – pamazām vien tā ir parādījusies...

– Pats jau nejūt... ■

* Neformāla modernistiski noskaņotu latviešu rakstnieku grupa 20. gadsimta 50.–60. gados Nujorkā.